

Vore Børn.

Børns Oplysning om Kønslivet.

Om dette Emne holdt Sundhedsforeningen forleden Aften et overordentlig interessant og vel besøgt Møde. Spørgsmaalet, som var stillet til Diskussion, lød saaledes: *Naar og hvorledes bør Børn oplyses om Kønslivet.* Besvarelserne var meget forskellige, Opfattelserne saa ganske fra hverandre afvigende, og noget egentlig Resultat naaedes absolut ikke — og kunde selvfølgelig ikke naas; at fastslaa Bestemmelser i den Retning, paalægge Skolen en Oplysningspligt, forlange den ubetinget af Hjemmene eller andet lignende, er saavist ganske umuligt; dertil er dette Emne for stort, Børnene for forskellige, de voksne ikke taktfulde nok — enkelte Undtagelser ufortalt.

Det maatte da ogsaa slaa enhver, som opmærksomt fulgte den lange Diskussion, som førtes af saa mange fine, alvorlige Mennesker, at denne Oplysning, naar den skal gives, ganske tvangsfrit maa overlades til Forældre, Værger, Lærere og andre, for hvem det kan blive en Pligt; enhver maa efter foreliggende Omstændigheder vælge Tid og Maade.

Jeg agter ikke med disse Linier at forsøge at give noget som helst Bidrag til Besvarelsen af de to Spørgsmaal: „naar“ og „hvorledes“ — det kan jeg simpelthen aldeles ikke.

Men — der er en ganske anden Side af Sagen, som jeg i høj Grad kunde ønske at udtale mig om. Den blev ganske vist berørt paa Mødet, men altfor lidt og altfor let, syntes det mig.

Man lod til at mene, at *Oplysning* er alt, er Frelsen, er *Vaabnet mod alle Kønslivets Farer.*

Dette er grundfalsk; og derved, at Diskussionen drejede sig om den Tap, kom man til fuldstændig at forfejle Hensigten, som dog vel var den: at tale med hverandre om, hvorledes de unge bedst kan værnes mod et sygeligt og nedbrydende Kønsliv, man vil vel oplyse dem for at vare dem ad.

Oplysning er intet — absolut intet Værn; naar Driftslivet begynder at røre sine mægtige Kræfter i de unge Legemer, da vil det lidet nytte, at man ved, hvad der foregaar, at man er — oplyst.

Det eneste sande, virksomme Værn ligger i — *det ethiske.* Alt i Opdragelsen, som bidrager til at udvikle et ethisk Livssyn, en fast, en sanddr, en ren Vilje, det er godt;

og det skal gives Børnene i Hjemmene i Skolerne, ja, helst overalt (Gud bedre det!) hvor de færdes i Samfundet.

Legemlig Renlighed, Maadehold i materiel og aandelig Henseende, Tro paa de Livsmagter, som hører Lyset til, Had til Løgn og Svig.

Børnene og de unge skal vide, at kun i Driftslivets Beherskelse er der et lykkeligt Liv i Vente for dem; at det modsatte gør Driften til den største Forbandede for dem selv og andre; og de skal vide, at Kønslivets *ethiske Opgave* er Slægtens Forplantelse og ikke Lysternes Tilfredsstillelse.

Marie Luplau.

Videnskab contra Spiritisme.

I disse Tider, hvor Spiritismen som en anden Sot er ved at gaa over Landene, er det med Glæde, at man tager en Bog i Haanden som den paa Gads Forlag nylig udkomne: **„Sjælelivets ubevidste Verden“** af Dr. *Axel Herrlin*, Docent ved Lunds Universitetet. Det er med saa meget større Glæde, som Bogen netop er skrevet for læge, „en populær Redegørelse“, som Forfatteren selv kalder den, og derfor maa forventes at blive læst i vide Kredse.

Den fortjener det nemlig; ikke alene, fordi den behandler de mest interessante Fænomener fra Sjælelivets Omraade, fra Grænsen mellem det, man ved, og det man ikke ved — og det sidste, de uløste Problemer, er netop overalt det mest tillokkende — men ogsaa og mest, fordi den danner en gavnlig Modgift mod den grasserende Spiritismes Smittefare; man begynder jo nu endogsaa i Bladene at kunne læse Reklameartikler for dette „nye Evangelium.“

Dr. Herrlin paaviser i sin Bog, hvilken Rolle Underbevidstheden spiller i det menneskelige Sjæleliv. Ved Underbevidstheden forstaas det Sjæleliv, der ikke naar op over Bevidsthedens Tærskel, det Liv, der rører sig paa Bunden af Sjælen uden at naa op til Overfladen, uden at komme til Sjælens Bevidsthed. Vi kender allesammen saa godt Udslag af denne Underbevidsthed. Man kan i Øjeblikket ikke komme paa et Navn og fortsætter Samtalen uden at tænke mere paa det. Et Øjeblik efter dukker det „af sig selv“ op i Ens Bevidsthed, d. v. s. Underbevidstheden har fortsat den afbrudte Tankeække, uden at Bevidstheden aner det, (man sidder jo og taler om noget ganske andet) og kommer saa med Resultatet: det glemte Navn. Ligeledes besørger næsten al den Tankevirksom-